

Rowan's standbeeld zou moeten worden geplaatst in elke stad van het land. Want hij belichaamt geen boekewijsheid, maar karaktervorming, die wij zoo hoog noodig hebben, waardoor men loyaal en trouw wordt, prompt, vol onverdeelde geestkracht; in staat om te doen wat verlangd wordt: "Breng een boodschap aan Garcia!"

Generaal Calixto Garcia is nu dood, maar er zijn méér Garcia's en zij hebben helpers noodig, die hun energie kunnen concentreeren en iets volbrengen. Onnoozele hulp, halve aandacht, sloome onverschilligheid en onvoldoende toewijding voor hun werk.....

dát is veelvuldig voorkomend, maar de Rowan in ons midden is zeer zeldzaam.

Het is deze onbekwaamheid tot zelfstandig handelen, deze moreele onmondigheid, deze zwakheid van wil, deze afkeer van alles wat flink is, waardoor wij worden geteisterd. De angst "zijn baantje te verliezen" is menigmaal de eenige factor, die een man aan zijn werk houdt. Kan zoo iemand een "boodschap aan Garcia" brengen?

De man van het Rowan - type is onontbeerlijk in elke stad, elk dorp, cp ieder karwei, in elke firma, in staats - en particulier bedrijf, in vredes tijd en in dagen van strijd. De wereld hongert naar deze menschensoort, zij is onmisbaar, onontbeerlijk, want zij levert den man, die rechtstreeks en onoverwinnelijk "een boodschap aan Garcia" kan brengen.

LUC WILLINK.

(Overgenomen uit "Luchtgevaar", officieel orgaan van de Nederlandse Vereniging voor Luchtbescherming, N°. 9 - December 1940).

De
V.D.H.
omroep

Mededelingenblad voor het personeel van
Van der Heem N.V. - Den Haag - Holland

No. 18

DINSDAG 29 JULI 1941

EEN VERRASSING

De eerste Mei 1926 werd op initiatief van de Heren van der Heem de arbeid in onze fabriek aangevangen. Zoals reeds in de V.D.H.-Omroep kort werd gememoreerd bestond ons bedrijf op 1 Mei 1941 dus 15 jaar.

Elk één zal begrijpen dat — ondanks het feit dat de tegenwoordige tijdsomstandigheden geen aanleiding geven tot het vieren van deze gebeurtenis — dit aan de leiding niet geheel ongevoelbaar voorbij is gegaan.

Vijftien jaar klinkt toch altijd anders in onze oren dan veertien of zestien jaar. En juist op zulk een gedenkwaardige dag realiseert men zich eerst goed wat arbeid en samenwerking in korte tijd tot stand kunnen brengen.

Zoals vanzelf spreekt beseffen wij ten volle dat het succes in onze bedrijfshistorie in niet geringe mate te danken is aan de goede geest en werklust welke gelukkigerwijze onder het personeel heersen.

Hij zijn verheugd U dan ook te kunnen mededelen dat reeds op den eersten Mei door Commissarissen en Directie onzer Vennootschap besloten werd bij wijze van verrassing en ter gelegenheid van dit jubileum aan allen die op 1 Mei j.l. in onze dienst waren en nog zijn, één week extra salaris voor de vacante uit te keren.

Van harte hopen wij dat dit Uw vacantiogenoegens moge verhogen en U zal stimuleren om na afloop hiervan weer met frisse moed het werk te hervatten.

Veel plezier!

J. Mulder

A. M. B. van der Heem

IN MEMORIAM H.A. VERELZEN

Op 27 Juni is de Heer Hendrik Anthonie Verelzen in de ouderdom van 67 jaar overleden. Op 27 November 1934 trad de Heer Verelzen in onze dienst.

Na een werkzaam leven bij de Rotterdamse Bankvereniging, waar hij als chef van de afdeling Expeditie en Archief werkzaam was, werd hij op 60-jarige leeftijd gepensionneerd. Tenzelnder tijd zochten wij iemand, die voor ons het archief zou kunnen in orde houden; het was geen volle week werk, hoogstens enkele dagen per week, en zo kwamen wij door bemiddeling van de Rotterdamse Bank in aanraking met den Heer Verelzen. Wij zagen er vel tegen op om tussen ons jonge personeel iemand van 60 jaar te plaatsen, maar de goede aanbevelingen deden ons besluiten een proef te nemen en den Heer Verelzen voor tijdelijk aan te stellen.

Wie hem in zijn werk bij van der Heem N.V. hebben gadegeslagen, zullen kunnen begrijpen, dat voor dezen ijverigen en werkzamen man de tijd van rustig nietsdoen nog niet was aan- gebroken.

De zaak groeide en het bleek, dat de Heer Verelzen de juiste man was op de juiste plaats. Het werk werd meer en al spoedig namen wij hem in vaste dienst en voor de volle week werk. Zijn leeftijd bleek geen bezwaar, integendeel, hij was een voorbeeld voor vele jongeren, die een grote bewondering voor hem hadden. Het archief werd groter en groter, werd een paar maal verplaatst, zijn werkzaamheden werden uitgebreid met het magazijn van kantoor- behoeften en de administratie van het drukwerk, hij behandelde de eerste foto-installatie, maakte van een verzameling verspreide boeken een bibliotheek, en was de man, die alle moeilijkheden, die op een kantoor voorkomen en die met handarbeid en knutselen op te lossen zijn uit de weg wist te ruimen. Hij stond bekend als de man, die zijn spullen vo elkaar had. Zijn werk was af. De jonge mensen, die bij hem tewerk werden gesteld kregen van hem een degelijke opleiding; zij wisten hem te waarderen. De Heer Leo van der Heem had altijd de grootste schik in het werk van den Heer Verelzen, in de orde en netheid, die in het domein van „de oude Verelzen” vanzelfsprekend waren.

Toen enkele jaren geleden de Heer Verelzen na een vrij ernstige ziekte terugkwam, stelden wij hem voor, het wat kalmer op te nemen, maar daar was hij de man niet naar. Het laatste jaar — waarschijnlijk mede door de tijdsomstandigheden — werd hij minder goed, toch is hij nog onverwachts gestorven.

Hij was een man met een vast karakter, een voorbeeld van werklust, orde en netheid. Door de vele herinneringen, die wij aan hem hebben, zal hij in de geschiedenis van onze onderneming nimmer vergeten worden.

3 X 12 1/2

Tot nu toe hebben wij nog slechts tweemaal een foto kunnen publiceren van een V.D.H.er, die langer dan 12½ jaar aan ons bedrijf verbonden was. Met dit nummer slaan wij dan ook wel alle records op dit gebied: in deze maand herdenken wij het feit, dat drie onzer meer dan 12½ jaar lang hun beste krachten voor de groei en de bloei van ons bedrijf hebben gegeven. Van elk afzonderlijk de beste eigenschappen op te sommen heeft geen zin — goede wijn behoeft geen krans.

Het feit, dat zij twaalf en een half jaar meemachten, van de vijftien levensjaren onzer onderneming, belicht hun goede hoedanigheden voldoende. Jubilarissen! van alle V.D.H.ers de welgemeende gelukwensen, en nog vele, vele jaren!

14.7.41

24.7.41

28.7.41

W. A. VAN WAASDUIK
Radiolaboratorium

A. L. VAN DEN REE
Gereedschapmakerij

J. REMEYNN
Zagerij

DE OMROEP

kondigt met veel genoegen aan :

- 1 Het huwelijk van Meijuffrouw A. J. Wagner (Montage) met D. E. van Loenen (Huisvesting) op 27 Juni j.l.
- 2 De geboorte van Robert Gerardus Jan, zoon van G. J. van Anggelen (Huisvesting) op 11 Juli j.l.
- 3 Het huwelijk van Meijuffrouw E. Verhoeve (Expeditie) met M. Back op 19 Juli j.l.
- 4 Het huwelijk van L. C. L. Geens (Zagerij) met Joh. M. Dijkhuizen op 1 Augustus a.s.

WAAROM PSYCHOTECHNISCH ONDERZOEK ?

Een dag heeft 24 uren.

De meeste mensen brengen van die tijd ongeveer 8 uren slapende door. Zodoende blijven er 16 uren over, waarin wij met allerlei dingen kunnen bezig zijn.

Wanneer wij in ons levensonderhoud voorzien door het vervullen van een betrekking in een fabriek of in ander dienstverband, dan geven wij de helft van deze tijd aan ons werk.

Vanzelfsprekend is het daarom van het allergrootste belang, dat wij werk verrichten, waarin wij plezier hebben, waarmee wij tevreden zijn. Want — als wij héél flink en héél krachtig zijn, dan houden wij het misschien een maand — soms zelfs een half jaar — vol om dat onaangename werk zo goed mogelijk te doen, maar dan komt er eens een tijd, waarop de moed verliezen en het opgeven.

Al hangt ons eigen bestaan en dat van ons gezin er van af, wij moeten naar iets anders uitzien, want de helft van ons leven in narigheid en ontevredenheid doorbrengen — dát gaat niet langer.

Er kunnen natuurlijk tal van oorzaken zijn, waardoor wij geen plezier hebben in ons werk. De één verdient te weinig naar zijn zin, de ander moet te lang werken en heeft zelfs Zaterdagmiddag of Zondag niet vrij, een derde werkt op zéér ongeregelde tijden, en zo zijn er nog veel meer dingen op te noemen.

Maar één van de voornaamste oorzaken, zo niet de voornaamste oorzaak van gebrek aan arbeidsvreugde, wordt door velen niet gezien en daardoor veronachtzaamd.

En dat is: „het minder geschikt of zelfs ongeschikt zijn voor de taak, die men te verrichten heeft”. Er zijn gelukkig — en vooral ook onder de Nederlanders — zeer velen, die een grote wijskracht en een sterk gevoel van verantwoordelijkheid bezitten. Ze willen vooruit, ze willen omhoog. Dat is prachtig en zeer te waarderen.

Ze blijven niet bij de pakken neerzitten, als hun eens iets is mislukt, maar ze steken opnieuw de handen uit de mouwen en proberen nog eens op een andere manier hun doel te bereiken en hoger te komen op de maatschappelijke ladder.

Maar er zijn zo geweldig veel mogelijkheden. Duizenden beroepen kan men kiezen en van elk van die beroepen weten wij weinig of niets. Wij solliciteren op een willekeurige advertentie, naar werk, dat ons prettig en mooi lijkt, waarvoor wij wel iets zouden voelen en waarin wij geloven iets te kunnen bereiken.

Wij denken, dat wij er wel geschikt voor zijn. Wij zijn immers beziel met goede voornemens, ijverig, plichtsgetrouw en gewillig.

En dan gaan wij aan de slag, maar het werk bleek moeilijker dan wij hadden gedacht, het wil niet zoals wij willen en ondanks alle inspanning blijft de chef ontevreden.

Wij werken niet vlug genoeg of maken te veel fouten, wij vergeten bepaalde dingen, terwil wil toch zóó ons best hebben gedaan!

Zo sukkelten wij verder, maar „prettig werken” is het niet.

Op een gegeven ogenblik komt ergens een plaatsje vrij. Op dat plekje te komen, betekent voor ons bevordering. Maar wij worden overgeslagen en een nieuweling of een ander krijgt de kans. Met de loonsverhoging wil 't óók niet vlotten, want men is niet voldoende tevreden over ons werk.

En dan slinkt de lust tot hard werken en het zich inspannen hoe langer hoe meer wég, totdat wij de raad krijgen maar te gaan solliciteren of al vóór het zover is, zelf naar iets anders gaan zoeken.

Indien mogelijk, moet zulk een teleurstelling worden voorkomen. Om meer dan één reden.

1. Het is niet eenvoudig een nieuwe en meer geschikte betrekking te vinden, wanneer men uit de vorige is weggegaan, omdat men er niet geschikt voor was. Dat maakt op een mogelijke toekomstige werkge-er nooit een goede indruk.

2. Afgezien nog van de moeite en narigheid van al die tijd, waarin men tevergeefs gepoogd heeft zijn taak naar behoren te vervullen, is er kostbare tijd verknoeid, zodat men vaak te oud is geworden om nog in een geheel andere richting zich praktisch of door studie te bekwaamen.

3. Ten slotte heeft van dit alles ook het bedrijf of de onderneming, waar men heeft gewerkt, schade. Er is tijd en moeite besteed aan het inleren van het werk, het werk is minder goed verricht dan het door een meer geschikte kracht zou zijn gedaan, en nu moet opnieuw een beginnening worden geoefend.

„Geeen wonder, dat men, zowel in het belang van den werknemer als ook ten behoeve van het bedrijf, zocht naar middelen, om zulke teleurstellingen zoveel mogelijk te voorkomen. Dit middel werd gevonden en wel in de psychotechniek.

Men zou dit vreemde woord kunnen omschrijven als: „in de techniek toegepaste zielkunde”, maar begrijpelijker is de omschrijving: „psychotechnisch onderzoek is het onderzoek naar de geschiktheid van een mens voor het uitvoeren van een bepaald beroep of het volgen van een bepaalde studie”.

Ieder werk, elke studie stelt speciale eisen aan de mens. Er zijn werkzaamheden, welke men alleen dan goed kan verrichten, wanneer men o.a. beschikt over een natuurlijke handigheid, zoals monnagewerk; andere, waarvoor men o.m. een zeer goed geheugen moet hebben, zoals magazijnwerk; weer andere, die een bijzondere nauwkeurigheid vereisen, zoals controlewerk.

Van het merendeel der beroepen nu, heeft de psychotechniek een wetenschappelijke studie gemaakt en op die wijze bepaald, welke eisen aan een mens moeten worden gesteld, wil hij zulk een betrekking goed kunnen vervullen, en daarna heeft men middelen bedacht om te onderzoeken of de mensen, die naar een betrekking solliciteren, nu ook aan de te stellen eisen voldoen.

Het laat zich verstaan, dat ook in ons bedrijf van dit onderzoek gebruik wordt gemaakt in alle gevallen, waarin sollicitanten zich aanmelden voor een bepaalde vacature, maar ook dan, wanneer een lid van het personeel binnen de fabriek van betrekking zoekt te veranderen. Natuurlijk is het niet mogelijk, om in een kort artikel als dit, over het onderzoek zelf nog iets te vertellen.

Maar naar ik hoop zal het nu duidelijk zijn geworden, wat het betekent dat velen Uwer werden — of zullen worden — geroept naar de Vergaderkamer op de derde étage; hier heeft het psychotechnisch onderzoek plaats.

De Directie streeft er naar in het belang van het bedrijf maar zeker niet minder in het belang van ieder, die daarin werkt: „den juiste man op de juiste plaats te stellen”.

Drs. J. H. RUIJSCH VAN DUGTEREN.

V A - C A N - T I E

Wij ruiken 't hooi, dat op de landen
te stoven ligt onder de felle zon;
en verlangen naar een nieuwe horizon
— verlossing van onze dagelijkse banden.

Wij dromen weg van dagproductiestaten,
van telefoon en van productiewee,
naar bos en wei en duin en zee
— hernieuwd verlangen naar de rust, die wij bezaten.

En ons bedrijf stroomt leeg.
Wij gaan in verre oorden
een nieuwe bestemming tegemoet.
Achter ons zweeg de arbeid, door de vloed
van nieuwe lokkingen die wij hoorden.

COLIJN.

V.D.H. IN BEELD.

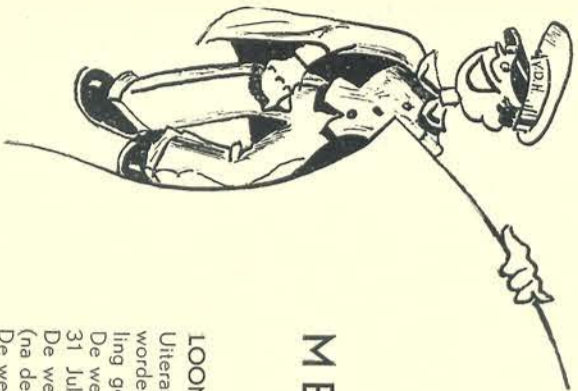
Neen — ook al is de inhoud van deze aflevering van onze Omroep over het algemeen minder ernstig dan wij gewend zijn — het is niet als grappig bedoeld, dat juist in de heetste tijd van het jaar hier ons „Ketelhuis” wordt afgebeeld. Een fabriek als de onze heeft ook in de zomer kunstmatige warmte nodig, voor de baden van de afdeling Nabewerking, voor de Fineerpers, voor de nieuwe Beitsafdeling.

En juist nu willen wij het personeel van de Stokerij hier eren, omdat juist nu van hen het meest wordt gevraagd. Denk U maar eens in wat het betekent om in de grootste warmte van de zomermaanden, wanneer enkele ketels branden, de andere te moeten uitblikken, kolen te moeten slijpen enz.

NOGMAALS: VAN ONZE ZIEKEN.

Dit rijmpje is voor het gezonde V.D.H.-personeel,
En dat zijn er naar ik hoop heel veel.
Ik wens, dat zij van hun vakantie genieten zullen
Als zij op stap gaan met allerlei spullen.
't Zij dat zij bij de zee zijn, of op het strand
In de bossen of wel op het land.
Of waar zij dan ook verkeren mogen
Houdt echter dit altijd voor ogen:
Al kunt ge dat dan 's avonds merken.
Gij zijt gezond — en kunt nog werken
Probeert Uw gezondheid op prijs te stellen!
En meer weet ik U niet te vertellen.
Dit is de laatste regel hier:
Maakt U maar vrolijk en — veel plezier!

W. SPAANS.

MEDEDELINGEN

LOONBETALING.

Uiteraard zal nog voor de vacantie het loon voor die we-
worden uitbetaald. In verband hiermede is de volgende rege-
ling getroffen:

De week van 20—26 Juli zal worden uitbetaald op Donderdag
31 Juli.

De week van 27 Juli—2 Augustus op Donderdag 14 Augustus
(na de vacantie dus).

De week van 3—9 Augustus (de vacantieweek dus) op Vrijdag
1 Augustus.

INLICHTINGENDIENST.

Het blijkt wenselijk om naast de inlichtingendienst voor het fabriekspersoneel er thans ook
één te openen voor het overige personeel. Tevens zal bij beide diensten het terrein, waarop
er inlichtingen zullen worden verstrekt, worden uitgebreid.

In verband hiermede hebben wij een aantal leden van ons personeel aangezocht — en bereid
gewonden — desgewenst inlichtingen te verstrekken over die onderwerpen, waarvan zij geheel
op de hoogte mogen worden geacht.

De bedoeling is, dat wanneer U inlichtingen wens, U zich op de vastgestelde uren aan het
betroffende bureau meldt. Indien degene die daar aanwezig is meent, U over het gevraagde
onderwerp niet of niet voldoende te kunnen inlichten, dan maakt hij met U een afspraak
omtrent plaats en tijd, waarop een ander U de gevraagde gegevens zal verstrekken.

Tijden, waarop inlichtingen worden verstrekt:

Betr.: Personeelsverkoop voor fabrieks- en overig personeel:

op Maandag en Donderdag van 17—17.30 uur in de showroom, ingang in de Kantoor-
cantine (3e étage van het hoofdgebouw).

Betr.: overige onderwerpen uitsluitend voor fabriekspersoneel:

op iedere werkdag, behalve 's-Zaterdags, van 12.30—13.00 uur in de fabriekscanti-
cantine.

Betr.: overige onderwerpen uitsluitend voor overig personeel:
op Dinsdag en Vrijdag van 12.30—13.00 uur in fabrieksvergaderkamer bij de Kantoor-
cantine (3e étage van het hoofdgebouw).

Onderwerpen, waarover inlichtingen kunnen worden verstrekt:

Tarieven en urenloven.

Fabrieksreglement en Spaarfonds.

Technisch en Handels Vak-, Lager-, Middelbaar- en Hoger Onderwijs.

Centrale inkoop voor- en verkoop aan personeel.

Belastingen, Verzekeringen, Spaarbanken.

Woninghuren in Den Haag, Rijswijk en Voorburg.

Tarieven van Gas, Water en Electriciteit in deze gemeenten.

Huishoudboekhouding en -begroting.

Deze meer uitgebreide inlichtingendienst gaat in op Maandag 11 Augustus a.s.

KLEINGELD.

Zoals reeds werd bekend gemaakt blijft het nog steeds moeilijk elke week voldoende kleingeld
voor de loonbetaling te verzamelen. In deze week zal dit, zoals U begrijpt, zonder bijzondere
maatregelen geheel onmogelijk zijn.

In verband hiermede doen wij nogmaals een dringend beroep op ons gehele personeel om
Woensdag 30 Juli of Donderdag 31 Juli a.s. des avonds na 17 uur zoveel mogelijk kleingeld
(kwartjes en dubbeltjes en event. centen) in te leveren aan de tafels bij de fabriekskleed-
kamers. Elke hoeveelheid, hoe gering overigens ook (mits f 1.—, f 2.50 of veelvouden daar-
van) is welkom. Voldoende is als ieder, maar dan ook ieder, voor f 1.— inlevert. Mogen wij
op U rekenen?

ELECTRICITEIT-DISTRIBUTIE.

Evenals voor de woonhuizen is ook voor de fabrieken de te gebruiken hoeveelheid Electriciteit
gerantsoneerd. Voor ons bedrijf is dit dubbel bezwaarlijk, daar wij uiteraard met onze grotere
bezetting meer stroom nodig hebben dan het vorige jaar.

Op ons verzoek om verhoging van ons rantsoen is in eerste instantie medegegeeld, dat wij
ons tot aan de beslissing hierin aan het vastgestelde rantsoen van 75% moeten houden.

Wij dringen daartoe zeer op aller medewerking aan.

Gebruik alleen een lamp, wanneer het daglicht beslist onvoldoende is. Draai Uw motoren af,
zolang een machine niet in werking is. Gebruik de liften alleen, wanneer het vervoer op
andere wijze niet plaats kan vinden. In het kort: werk allen mede om het verbruik van
electriciteit zo laag mogelijk te houden.

GEBRUIK PERSONENLIFT.

In de loop der vorige week is een proef genomen met het gebruik van de personenlift door
het personeel. De daarvoor vastgestelde regeling blijkt te hebben voldaan voorzover het
personeel zich daaraan heeft gehouden. Dat wil zeggen, dat geconstateerd moest worden,
dat ettelijke malen misbruik van de regeling is gemaakt.

Mede in verband met dit laatste en ook opdat de tegenwoordige omstandigheden bijzondere
maatregelen eisen (beperking stroomgebruik en onmogelijkheid bij beschadigingen nieuwe
onderdelen te krijgen) wordt thans de volgende regeling ingevoerd:

1) De lift is geplaatst ten behoeve van de bezoekers.

2) Het gebruik ervan is echter op sommige tijden ook toegestaan aan afdelingschefs, Kantoor-
en Laboratorumpersoneel.

3) Eenvoudigheids halve volgen hier de tijden, waarop het gebruik ook aan deze personen
niet is toegestaan:

a. van vijf minuten vóór tot vijf minuten ná het begin van de werktijd (gewoonlijk:
8.25—8.35 uur)

b. gedurende de middagpauze (gewoonlijk: 12.12—13.00 uur)

4) De stroom zal gedurende deze tijden niet worden afgesloten. Ieder dient dus zelf op de
tijden te letten.

5) Er mogen met de lift hoogstens 8 personen worden vervoerd.

6) Bij overtreding van een dezer bepalingen — hoe gering ook — zal de betreffende per-
soon(sonen) het liftgebruik voor goed worden verboden.

Wordt in het algemeen misbruik van deze regeling gemaakt, dan zal zij worden inge-
trokken en wordt het gebruik van de lift voor het personeel weer zonder meer verboden.

PERSONEELSVERENIGING.

Met de laatste oproep voor belangstellenden voor het oprichten van een personeelsvereniging
hadden wij gelukkig wat meer succes, hoewel thans weer in zeer veel verschillende richtingen.
Niettemin, wij willen er rekening mede houden, dat alleen de meest-enthousiasten zich reeds
nu hiervoor opgeven, en dat vele anderen zich zullen opgeven zodra een groep of vereniging
is gevormd.

Daarom zal dezer dagen aan de hand van de inzendingen worden nagegaan of, en zo ja op
welke wijze, oprichting mogelijk is. Indien dit het geval is, zal onmiddellijk na de vacantes
Nogmaals: hoe meer zich nu nog opgeven en des te betere voorstellen er binnenkomen,
des te meer kans is er op slagen.

P R O M O T I E

Met een ruk zette zij haar stoeltje op de juiste plaats aan de band en legde automatisch haar gereedschap zo neer, dat zij direct op tempo kon beginnen als de sirene het sein daarvoor gegeven zou hebben.

Bijna vacantiel Heerlijk, een volle week „er uit“ te zijn! Neen, zij had geen hekel aan haar werk hoor, dat niet, maar zo elke dag hetzelfde: zoveel keer je solderhout optillen, zoveel moertjes van links en zoveel keer het tangetje van rechts! Dat kon je wel dromen op het laatst. En zij hield juist zo van een beetje atwisseling! Maar nu was het gauw vacantiel! Zij zou een paar dagen naar de Veluwe gaan dit jaar. Zij had er voor gespaard en van haar verdiende premie wat opzij gelegd. Het was wel niet veel, maar als je op de fiets ging en een beetje van de Natuur kon genieten dan was daar toch zoveel geld niet voor nodig.

Jan vond het ook goed. Die had maar drie dagen en dan pas de volgende maand. Weini eigenlijk als je het hele jaar je best gedaan had. Wat is nou drie dagen? 't Is zó om! Ede week gaat nog en als je daar dan de Zondagen bij rekent dan lijkt het nog meer.

Verdiende hij nu maar wat meer dan konden ze misschien wel wat eerder gaan trouwen. Wat zou dát een verandering geven! Vijf jaar werkte ze nu al in deze fabriek. Zij wist, dat zij haar best gedaan had in die jaren en dat zij haar overal aan konden zetten. Dat had zij ten minste bereikt. Als Jan nu wat meer ging verdienen en zij kon van haar premie nog wat meer sparen, dan kon zij misschien over een jaar of anderhalf de zaak vaarwel zeggen.

Dan was zij er helemaal „uit“. Gek dat zij daar nou ineens zo naar verlangde! Zij had geen hekel aan haar werk, kon met de meisjes en de baas best opschieten en toch..... Maar ja, je weet zo niet hoe dat komt hè?

Als klein meisje zat zij al lapjes te naaien om een onnozel stuk hout, dat toen haar pop moest voorstellen en de lapjes werden in haar ogen een kostbaar jurkje. Zou het

„He zeg, slaap jij“? Een flinke por in haar rug deed haar opschrikken. Haar achterbuur had haar die kleine attentie bewezen, niet gewend dat zij zo stil was.

„Je mag wel een beetje opschieten zeg! Waar zat je over te piekeren?“

„O niks kind! 't Is zo warm hier op de zaal. 'k Zal blij zijn als wij vacantie hebben, jij niet?“

„Pffff! 't Is nogal wat hè! Ik heb er nog een stroop aan ook, want ik ben nog geen jaar hier. Daarom krijg ik maar vier dagen uitbetaald!“

„Heb je dan geen spaarzegels gekocht? Dan voel je het toch niet zo erg. Dat moet je van tevoren een beetje berekenen.“

„Ach, jij met je gezeur over sparen! Je lijkt mijn grootje well! Die denkt ook nog, dat ik een paar jaar met dezelfde jurk kan doen en dat mijn kousen net zo sterk zijn als de twee-rechts, twee-averchts-gebreide van haar!“

De chef kwam langs en even verstomde het gesprek. Ze waren niet bang voor hem, maar het was zo'n eigenaardige man. Hij kon je soms zo winnig en raak iets zeggen, dat je wel in de grond zou willen zinken en een andere keer zou je hem zo al je geheimen kunnen vertellen.

Laast ook met een ander meisje.

Die had het thuis erg beroerd en daar zat zij om te grienen. Toen hij een paar woorden met haar gesproken had was zij helemaal opgeknaapt. Gek is dat toch. Het leek net of hij vandaag meer op haar lette dan anders. Zeker verbeelding van haar. Vlug aanpakken maar, want zij was een beetje achter geraakt met dat gedroom van daarstraks. Half vijf al. Nog een half uurtje maar. Straks gauw naar huis. Zij had nog veel te doen. Die gebloemde jurk moest nog een beetje veranderd worden en

„Juffrouw, wilt U na vijven even bij mij komen?“

„Ja meneer“ wilde ze nog zeggen maar hij was al weer weg. Daar had je het nu al. Die vacanteplannen brachten een mens ook helemaal in de war. Zij zat zichzelf uit te foeteren en het laatste half uur werkte zij als een bezelene.

Daar ging de sirene. Een beetje onrustig stapte zij het kantoorje binnen van den chef. Zij mocht gaan zitten.

„Juffrouw, na de vacantie bestaat er voor één van de jongedames van de afdeling een promotie-kans. Ik heb U daarvoor uitgezocht, omdat U in Uw werk hebt blij gegeven tot meer in staat te zijn. Over een hieraan verbonden salarisverhoging hoort U nog wel iets naders.“

Ze voelde zich opgelucht en verward tegelijk. Ja, nu kreeg ze ineens een vuurrood hoofd. Moest je hem nu eens flinjes zien lachen. 't Was net of hij je verwarring zo kon zien. Zou je hem niet

„Goed meneer, maar ik weet niet of ik daar wel tegen opgewassen zal zijn“. Een beetje timide kwam het er uit en het klokk bedeesder dan zij het eigenlijk wel bedoelde. „Ik weet, dat U het wel bent“.

Daar had je nu weer zo iets. Zelf twijfelde je nog en hij gaf je met een paar woorden een por, dat je zonder meer over al je moeilijkheden heen kwam. Met een paar rustige raadgevingen kon zij gaan. Zij had het verdiend, had hij nog gezegd. En juist nu zij zo'n gekke dag gehad had. Enfin, na de vacantie zou zij wel verder zien. In ieder geval kon zij er zich nu al op voorbereiden.

Met een energiek gebaar sprong zij op haar fiets en reed langs de zonnovergoten weilanden en buitenvijken naar huis, af en toe foeterend over de hobbelige keien maar inwendig vol vreugde.

Ze had promotie gemaakt en volgende week had zij vacantiel

F. T. BIESJOT.

STIMULANS

„Als je denkt: „Ik ben verslagen“

Is de nederlaag een feit.

Als je denkt: „'k zal niet versagen“

Win je, op den duur, de strijd.

Als je denkt: „Ik kan 't niet halen“

Is de tegenslag op til.

Want het overslaan der schalen

Hangt voornamelijk af van: wil.

Moedelozen gaan ten onder

Door hun twijfel en hun vrees;

Vechters winnen — door een wonder —

Telkens weer de zwaarste race.

Denkt: „Ik kán het!“ en dan gaat het:

Iedereen vindt bij wilskracht baat,

En in zaken wint de daad het

Van het nuttelooos gepraat.

Als je jammert: „Ik ben zwakker

Dan mijn grote concurrent“,

Blijf je levenslang de stakker

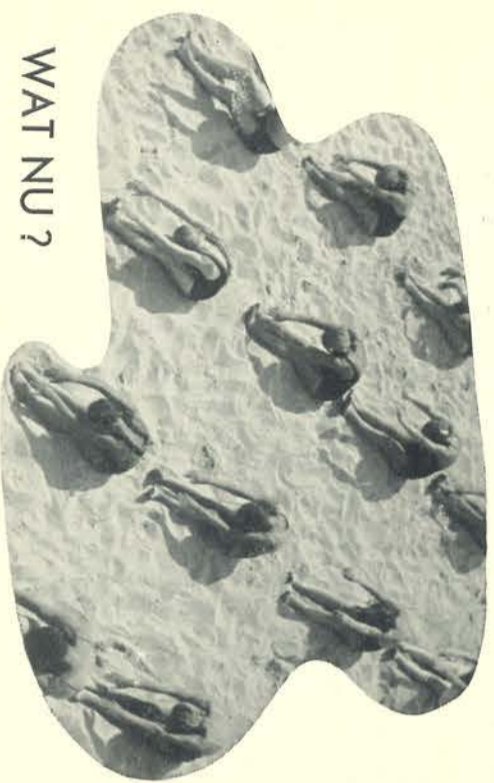
Die je ongetwijfeld bent.

Niet de Goliath's en de rijken

Tellen in de kamp voor zes,

Maar de fermén, die niet wijken

Hebben vroeg of laat succes“.

WAT NU ?

U kunt me geloven of niet, maar toen ik het bovenstaande plaatje voor het eerst zag, heb ik zitten likkebaarden. Grifins nu niet veelbekend, ik deed het niet omdat die jongedames zo lenig toegevoegd krijgen. Dat is loch wel om jaloers op te worden, vooral als je zelf nog geen vacante hebt gehad en je de zon ons jaarlijks fransoon zonnenschijn over de verkeerde weken ziet distribueren. Ik ben op zulke dagen toch zo afgunstig op de mensen, die maar profiteren en het enige wat mij nog kan troosten is dan de gedachte aan mijn eigen vacantie en de zoete overpeinzing, dat het dan Waarom zijn wij eigenlijk zo luk op vacantie? Ik heb het me nog nooit door een psycholoog laten uitleggen, doch ik denk wel, dat het komt doordat wij dan vijf zijn, 's Morgens behoeft je niet vroeg op te staan, je behoeft je noch geestelijk noch lichamelijk in te spannen, je kunt eten wanneer, waar en wat je wilt (in normale tijden wel te verstaan) en eens fijn doen, waar je zin in hebt. Het is wel aardig van verschillende mensen te ho en, wat zij in die week van bardeeloosheid denken uit te voeren. De getrouwen kunnen wij buiten beschouwing laten, want die zijn niet vijf meer, ook al zeggen ze van wel. Maar die anderen, die nu werkelijk doen kunnen wat ze willen. Wat gaan ze doen?

De cliché-reisjes per autocar naar de Ardennen en langs de Rijn, waarvoor velen zich plachten te laten verlokken, gaan nu niet door. Laten wij daarom ons eigen land eens gaan bekijken. Echter niet allemaal op een holletje naar Valkenburg, er is elde s ook nog genoeg schoons te zien.

Hebt U wel eens gewandeld door die zogenaamde dode steden aan de Zuidoerzee? Die stadjes, omringd door zwaar bebouwd wallen met hun magnifieke gevels en bouwwerken uit de tijd toen wij Hollanders nog de eerste zeelui der wereld waren en kerels als Coen, le Maire, Abel Tasman uit het nu stille Hoorn wegzielden om onze viag op alle we aldzeen te laten waaien? In Hoorn en Gaat U ze eens zien, die oude pakhuizen van de vermaarde Oost-Indische Compagnie in Hoorn en burgemeester van Mornikendam (Cornelis Dirsz) de graaf van Bossu gevangen nam. Het hele relaas staat in Hoorn op een lange gevelsteen afgebeeld. En maakt U eens een praatje met een van die oude vissers met verweerde koppen en helblauwe ogen, die daar in Volendam op de dik, hun bouwvarend, geturkt zitten en laat U ze eens vertellen over de tijd, dat de Zuidoerzee nog zee was en geen Jasselmeeer, van 1916 toen de Waterlandse zeedijk bij Katwoude bezweek en een groot deel van Noord-Holland overstromde.

Het is zo prachtig wandelen door die oude stadjes, waar de steer van drie eeuwen geleden nog hangt.

Wanneer gaat U toch liever naar Valkenburg, een wandeling naar de drie beeldjes, bezoek aan modelmijn en de grof, 's avonds dansen in het Casino. Het gaat mij niet aan, doch tracht altijd wat moois van Uw vacantie te maken. Het is immers de week, dat U Uw eigen zin kunt doen (en wij ons dikwijls het meeste inspannen op fiets- of wandeltochten).

Wij waarderen onze vacantie zo, omdat wij de rest van het jaar werken. Wij voelen het contrast doch ook de harmonie. Wij kunnen niet het gehele jaar werken, evenmin het gehele jaar vacantie nemen. Laten wij daarom blij zijn, dat wij zowel het een als het ander kunnen doen. Wij kunnen werken en wij krijgen vacantie. Laten wij van allebei het beste maken, dat geeft de meeste voldoening.

BABELLAAR.

VACANTIE - OVERPEINZINGEN VAN ONZEN OUD-REDACTEUR

Mijnheer de Redacteur,

Gij vraagt mij een ontboezeming voor Uw vacantienuummer. Daar kan ik inkomen, want waar is een redacteur anders voor dan om anderen op te hitsen tot schrijven. Maar voor wat, hoort wat en daarom hoop ik, dat Uw vacantienuummer een wegwijzer wordt, neen sterker, een handleiding om net als de spoorwegen veilig, vlug en voordelig zijn vacantie door te brengen. Als eerste probleem komt dan het weer. U wilt de V.D.H.-omroep steeds aantrekkelijker maken, wat denkt U dan van een mooi weer verzekering voor Uw lezers? Ondergetekende heeft dan vast een uitkering tegood, waarschijnlijk op grond van de planeet, waaronder hij geboren is. Zou het onder de „Waterman“ zijn? Gij moogt dankbaar zijn, dat de zorgelijke schrijver zier regelen niet tegelijk met de V.D.H.-ers vacantie heeft, want zelfs de Enkhuizer almanak kan niet tegen hem op. Als hij 's-Zaterdag om 12 uur met vacantie gaat, dan is het die morgen 11.50 uur stralend, pralend zomerweer. Tegen twaalven betreft de lucht en dan regent het volle 14 dagen en meestal ook de daarop volgende Maandagmorgen tot half negen. Op dat moment verbazen zich de collega's, dat de werkterende vacantienganger in stede van een arabierenint meer het uiterlijk van een oorlogskadetje, met te geringe kolenvoorraad gebakken, vertoont.

Wat doet men in zijn vacantie? Voor mij blijft de nederige plattelandspostbode een lichtend symbool. Dat was de man, die een en vijftig weken per jaar tweemaal 's-daags de uitgestrekteheid van zijn dorp atippelde in opdracht van Tante Pos, en die in zijn vacantieweek voor de gezelligheid met zijn plaatsvervanger meewandelde. Ik heb een oom gehad, die vele weken van het jaar met een passagiersschip onder zijn commando naar de Oost hobbelde: in zijn vacantieweken zat hij in een roelbootje op de Kralingse plas. Zo is vacantie feitelijk slechts de verlegging van het accent, de tolerantie in de nuance.

Er is een gilde vacantiengangers, dat locale of traditionele souvenirs en producten gaat vergaren en verwerven. Ik ben eens naar een jonkvrouwelijke bergtop gezeuld met een geleende stok, om boven tegen veel geld een exemplaar te kopen met een schildje, voorzien van de naam dezer overwonnen bergreuzin. Toen ik 's-avonds weer beneden was en tevergeefs een winkeltje zocht, dat mij poeder voor mijn doorgelopen voeten kon leveren, ontdekte ik er wel één, die dezelfde stokken voor een kwart van de prijs verkocht op nauwelijks 5 minuten afstand van mijn hotel. Ik ben kilometers diep het Brabantse land ingetrest — en dat vanaf den Haag — om tien minuten vóór het sluitingsuur in een plattelandskroegje het beroemde Brabantse bier te gaan drinken. En ze verkochten er alleen bier van de Z.H.B. uit Den Haag. Onder de vloek van mijn geboortedatum ben ik tot op mijn hemd natgeregend, zitsende naar het beroemde centrum van Neerlands kaashandel. Het was voor de oorlog. De enige kaaswinkel, die ik vinden kon, was Simon de Wit.

Zo zou ik door kunnen gaan. Maar ik geloof niet, dat dit Uw bedoeling van een vacantielijdrage is. Laat ik U dan in ieder geval beloven, dat ik het de bijkans negenhonderd V.D.H.-ers niet aan zal doen tegelijk met hen vacantie te nemen. Dan hebben zij in ieder geval goed weer. En mag ik dan eindigen met een puntlicht, dat ik laatst — in deze geest ongeveer — ergens las en dat mij een goed motto lijkt voor dit nummer van Uw blad?

De boog kan niet steeds gespannen zijn,
Verkwikt op tijd Uw geest!
Gij helpt Uw medemens aan brood,
Maar helpt Uzelf het meest.

Dr. K. VAN EYBERGEN.

HET SPOOK

"Ik blijf hier geen dag langer", kwam ons keukenmeisje ons 's-morgens aan het ontbijt vertellen. Het spookt in de keuken". Ik werd al een beetje wit om mijn neus, want er is in heel de stad niemand, die zulke lekkere eierpannekoeken kan bakken als ons keukenmeisje.

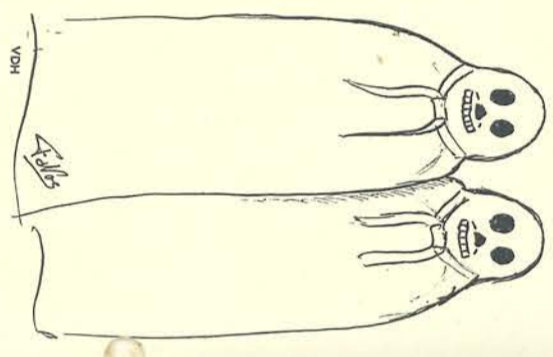
"Onzin", zei ik, "je zult het je wel verbeeld hebben".

"Nee", zei ze, "het huilt en jammert de hele nacht en er wordt met een doodslaken geklapperd".

Ik stond op.

"Ik zal zien, wat ik doen kan", zei ik.

Die dag schreef ik een brief aan het spook:

"Geacht spook, Gelieve niet meer in de keuken te willen spooken, daar mijn keukenmeisje mij anders de dienst opzegt en er niemand zulke lekkere eierpannekoeken kan bakken."

Ik legde het briefje op de keukentafel en ging naar bed. De volgende morgen ging ik 't eerst naar het briefje kijken. Er achterop stond het volgende geschreven:

"Maling aan je praatjes. Ik zal spooken, waar ik wil. Volgens de spookwet ben ik gemachtigd hier te spooken."

Met spookachtige groeten
Mevrouw Mildleven

Zo — Mevrouw Mildleven — een vrouwelijk spook dus. Vandaar die voorliefde voor de keuken. Doch mijn keukenmeisje bracht mij bina weer tot razernij, want ze kwam mij vertellen, dat ze nu beslist haar dienst opzei! Het had deze nacht nog erger gespookt dan anders. Mevrouw Mildleven was vreselijk te keer gegaan. Ze had geschreeuwd en geklammerd en de vrouw van den portier, die was gaan kijken, zei dat er iets langs haar heen schoof en er was een kille lucht als uit een graf.

Toen schreef ik weer de volgende brief.

"Mevrouw Mildleven, alhier, Gelieve U hedenacht aan mij te vertonen. Ik zal in de huiskamer bij het raam in de club-fauteuil wachten."

Ik had de stoel bij het raam gezet, zo dat het maanlicht er op viel. Het liep tegen twaalven Onder de canapé klonk een zwak gedruis.

"Is U daar Mevrouw?" vroeg ik.

"Hoe..... Hoe.....!"

"Zit U onder de canapé, Mevrouw?"

"Hoe..... Hoe.....!"

Toen werd ik vreselijk kwaad.

"Mevrouw", zei ik, "ik verzoek U plaats te nemen. Zo onder de canapé kan ik niet met U praten".

Toen verscheen boven de stoel een witte sluijer.

"Wilt U zich verder bekend maken", zei ik, "ik kan niet praten met een lap".

Na een hele tijd werd de sluijer opeens angstwekkend groot. Als daar Mevrouw Mildleven uit moest komen, dan had ze wel een omvang, vond ik. Eindelijk daar zat ze. Een vrouw van even veertig. Hevig phosphorescerend, met ogen, die wel op twee kooltjes vuur leken.

"Mevrouw, phosphoresceert U niet zo onaangenaam", zei ik. "Ik heb U hier laten komen om met U te spreken en niet om Uw transparante eigenschappen te bewonderen. Waarom

spookt U hier?"

Mevrouw Mildleven phosphoresceerde zo mogelijk nog heviger en zei toen: "Omdat ik hier geboren en gestorven ben, mijnheer".

"Zo, maar ik zie niet in, dat U daarom na zo'n lange tijd hier rond moet spooken. Ik zou zo zeggen, uit is uit en daarmee uit".

"Ik moet hier stof afnemen", zei mevrouw Mildleven.

"Aha, het is dus een stofdoek, waar U mee Klappert".

"Stof, stof, stof", zuchtte Mevrouw Mildleven.

"Ook U zult tot stof vergaan, mijnheer".

"Ja, dat weet ik," zei ik, "maar voor het zover is, wil ik eerst nog eierpannekoeken eten en dat kan niet, zolang U hier spookt".

"Stof, stof, stof", zuchtte het spook weer.

Opeens schoot een idee door mijn hoofd: stof wilde zij, stof zou zij hebben! Ik greep de stofzuiger — natuurlijk een Erresl — en schakelde die in; zette het mondstuk op de phosphorescerende voeten van Mevrouw Mildleven en ja hoor, langzaam verdween zij.

Sinds dien spookt het niet meer. Ik eet eierpannekoeken en Mevrouw Mildleven heeft haar roeping gevonden.

J. VAN ECK.

ZEG HET MET.... MUZIEKI

INGEZONDEN

Mijnheer de redacteur!

Kunnen wij op de houtafdelingen niet nog wat meer muziek krijgen? U moet weten het heeft zo'n geweldige goede uitwerking op de mensen. Dat is al te constateren bij die paar mopjes, welke nu 's-middags en 's-avonds gegeven worden.

Laatst was er een beetje heibel over een nietszeggend geval tussen een paar knapen hier van de afdeling. Het was op slag van vijven. Op een gegeven moment werd de „Alte Kameraden marsch" gebazen en waarachtig zij gingen gearmd de trap af!

Op een andere keer, het was op Maandag, weerklonk de „Brandweermarsch" en ineens zie ik een paar gasten naar binnen sterven, de pet met de klep naar achteren en zo renden zij op de brandtranen af! Alle Maandag - loomheid was verdwenen!

Bovendien zijn er met muziek nog veel meer mogelijkheden. Ik heb zo gedacht, dat er in de cantine een dansclubje opgericht zou kunnen worden om het overschot van de schattigheid „aangenaam door te brengen".

Ik zou dan ook willen verzoeken om nog wat meer muziek te geven en dan het programma met veel gevoel samen te stellen.

B.v. op de volgende manier:

's Morgens bij het begin: een pittige mars.

Vervolgens om een uur of 9: „Wij gaan nog niet naar huis" van Liszt.

Om 11 uur: Het bekende liedje van Louis Davids: „Miena, zet zo'n lekker bakkie koffie".

In de schattigheid: Een aardig wandelliedje.

Om 1 uur: Dancmuziek.

Om 4 uur: Weer een mars.

Om 5 uur: „Houdt er de moed maar in" van Beethoven, tekst van Shakespeare.

Einde werktijd: „Alle dagen bruine bonen", door allen mede te zingen!

Er zijn natuurlijk allerlei variaties mogelijk. Tegen de vacantie zou er b.v. gespeeld kunnen worden van: „5 dagen naar Parijs" of zoiets. Als er een stomme fout gemaakt wordt zou de „singerhumorist" op verzoek kunnen draaien de plaat van: „Wie zal dat betalen".

Licht U zoiets ook niet, mijnheer de redacteur?

In dank voor de verleende plaatsruimte verblijf ik

Fr. T. B.

PRIJSVRAAG

PUZZLEPAGINA

Deelneming is ieder lid van ons personeel toegestaan.

Oplossingen dienen uiterlijk Woensdag 13 Augustus a.s. te worden ingezonden bij „de Redactie van de V.D.H.-omroep,“ Maanweg 254 te Den Haag. Per boodschappen dienst is toezending evenzeer geoorloofd, mits de oplossing in een gesloten enveloppe wordt meegegeven. Duidelijk leesbaar naam en afdeling op Uw oplossing vermelden!

En nu het vraagstuk:

Drie heren A, B en C. onderling bevriend, kwamen tijdens de Voorjaarsbeurs in de Stokvis-stand hun inkopen doen.

Eén der Heren had zijn in de zaak opgenomen zoon meegebracht, terwijl de andere heren vergezeld waren van hun compagnons.

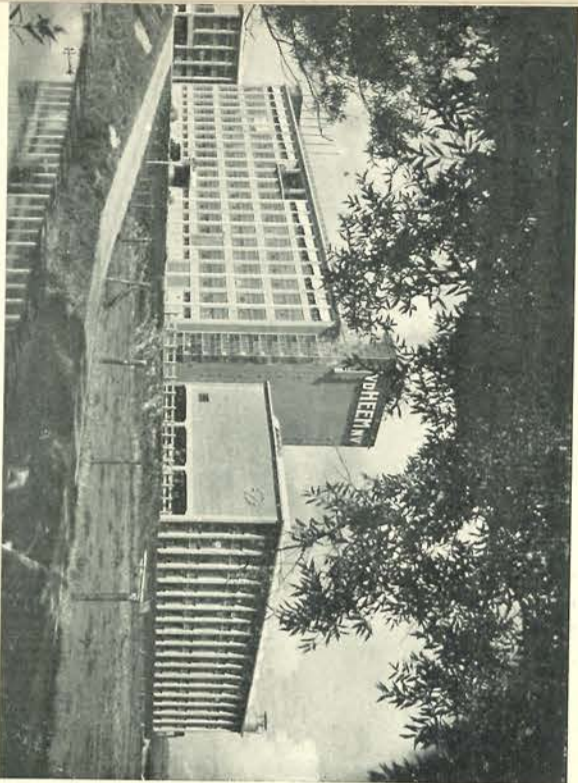
De 3 laatstbedoelde heren noemen wij D, E en F.

C is 55 jaar oud. De compagnon van E is 52 jaar. B. kocht o.m. 40 Erres Radiotoestellen, terwijl E. een aantal Erres-stofzuigers uitzocht, gelijkstaande met 1/3 van het aantal radioapparaten, dat de jongste van de Heren A, B en C kocht.

De compagnon van A. is gehuwd met een zuster van F.

WIE IS DE COMPAGNON VAN MIJNHEER D?

Onder hen, die een goede oplossing inzenden, zullen drie kunstvoorwerpen, respectievelijk ter waarde van f 7.50, f 5. — en f 2.50 worden verloot.

VAN

TOT

Vijftien jaar geleden werd in een schuurtje, achter het huis van de familie van der Heem het eerste radio-apparaat gebouwd Thans geeft onze fabriek — de grootste van den Haag! — aan ruim 825 nijvere werkers arbeid!

ALS HET WARM IS. . . .

Ons land heeft toch een merkwaardig klimaat. Op school werd mij verteld: Nederland heeft een zee klimaat, dus, leit wel, zachte regenrijke winters en koule zomers. Nu zijn er dus drie mogelijkheden. Men heeft ons daar bedrogen, de meteorologie is falitiet of de aardas is verschoven. Ja lacht U nu niet om dat laatste, want Jules Verne heeft die mogelijkheid al besproken in zijn boek „Het schot in de lucht“ en wat loen niet lu, te, omdat de leden van de illustere „guncclub“ niet over de goede springstoffen beschikken, kan nu misschien wel. En a.s. ze die berg in Afrika inplaats van met schietkatoen met troyl¹ of een ander product der huidige beschaving hadden gevuld, ja dan was het misschien wel gelukt en woonden wij populair gezegd nu in de Sahara waar het nog warmer is dan aan de Maanweg.

Zeker is, dat er iets niet klopt, want hoe kan het anders dat wij ons hier van December tot Maart in Siberie wanen, en de thermometer zich dan niet geneert om wel eens tot —20 graden Celsius te dalen. Dat alles maanden lang stijf bevroren is en wij allemaal zitten te snakken naar een warm zonneltje, waar je je zo behaaglijk in kunt koesteren.

En naarmate wij meer blaadjes van de kalender scheuren en de aardappels slechter worden, begint het kwik of de alcohol of wat er dan ook in onze warmtemeter mag zitten, op te lopen.

Het nulpunt ligt al ver achter ons en omstreeks Mei begint het buiten wat je noemt lekker te worden. Jammer, dat wij dan geen seinltje naar boven kunnen geven om er nu maar mee uit te scheiden. Er is geen houden aan. Het gesprek van de dag gaat over.... de warmte.

¹ Winters, als de warme schaas is, wordt ermee volstaan de hoe-koudheid uit te drukken in zoveel graden. Dit is dan altijd Celsius. ² Zomers, als de warmte niet op de bon en in overvloed aanwezig is, rekenen wij gemakshalve maar met drie thermometers. Nietwaar, Uw zoonlje komt thuis uit het zwembad en zegt, dat het lekker water was, 18 graden. U vindt dat koud, doch bedenkt, dat men daar doorgaans met goed old Réaumur werkt. U verzucht, dat het vandaag op kantoor 85 graden was, natuurlijk Fahrenheit, en Uw jongste leig, die al in de vierde klas zit denkt: „Fijn, morgen vrij!“, want bij 84 graden sluit de school omdat het te warm is om te leren. Om op te frissen gaan zij dan maar buiten spelen.

U loopt verhit rond, doch troost U, Uw lichaamstemperatuur stijgt niet. Die is even hoog als 's winters, namelijk 37 graden Celsius en als hij bij U belangrijk meer is, b.v. 6 graden, hebt U er geen last meer van want dan bent U dood.

Het wordt waarlijk tijd, dat de temperatuuranduiding ook eens genormaliseerd wordt, zodat niet alleen de heel begaaiden onder ons er achter kunnen komen, hoe warm het nu eigenlijk is. Ze moeten dan de schaal van Celsius maar invroen. Die loopt ten minste neijes van 0 tot 100 en het kook- en vriespunt kunnen heel eenvoudig worden bepaald.

Maar om nu op dat warme weer terug te komen. Wij zitten dan wel te mopperen, doch weet U wel, dat het op een groot deel der aarde, namelijk tussen de keerkringen nooit veel beter is, en die lui daar blijven er ook gezond bij. Het is maar zo je gewend bent. Een Arabier wikkelt zich lekker in een enorme boerries en gaat dan op stap in de gloeiende Sahara en zijn buurman, de neger, gaat gekleed? Ik geloof, dat ze allebei evenveel zand hebben, want die neger heeft ook een extra jas aan, namelijk al dat pigment in zijn huid, waardoor hij ook tegen de felle zon beschermd is. Ziet U, daar gaat het om, je leggen de zon beschermen!

Wij bleekgezichten danken nog veelal, dat de juiste methode is, zoveel kledingstukken uit te trekken als de welvoeglijkheid toelaat. Een ding is zeker, hoe meer U over de warmte praat, hoe warmer U wordt. Blijf dus kalm, en praat er niet te veel over. Binnen vier maanden snakt U weer naar een zonneltje, maar dan zijn die gratis calorleën erg schaars.

PAPIERSCHAARSTE EN PAPIERBEZUINIGING

Allerwegen bereiken ons berichten over de slechte papiersituatie. Ook voor deze grondstof is nu een tijd van schaarste ingetreden en reeds zijn van overheidswege maatregelen genomen, die een drastische bezuiniging op het papierverbruik noodzakelijk maken.

Op het ogenblik is de toestand zo, dat de papiergroothandelaren slechts zoveel afleveren aan drukkers en papierverwerkers, als zij zelf van de papierfabrieken ontvangen, omdat hun voorraad op 1 September a.s. gelijk moet zijn aan die van 1 Juli j.l.

De papierfabrieken leveren echter door gebrek aan grondstoffen onvoldoende hoeveelheden af. Hiervan moet voor Rijksinstellingen 100% van hun behoeften worden gereserveerd. U begrijpt wel, dat er dan voor de drukkerijen en andere papierverwerkende bedrijven weinig overblijft.

Papierimport is er uiteraard niet, althans nog maar zeer weinig, waardoor een, zij het betrekkelijk gering aantal goede soorten van de markt is verdwenen. Door gebrek, vooral aan houtcellulose en lijmostoffen (harsen), kunnen ook de binnenlandse fabriekaten niet meer worden gehandhaafd op het tegenwoordige kwaliteitspeil. In de toekomst staat ons dan ook te wachten, dat wij papier van minder goede, ja soms zelfs van slechte kwaliteit zullen moeten gebruiken.

Wat betekent nu dit alles voor onze onderneming? Wel, wij hebben voor onze formulierenproductie nog wel enige voorraad papier, doch er valt met zekerheid vast te stellen, dat reeds binnenkort op allerlei papier-gebruik-gewoonten zal moeten worden bekribbeld. De ene maal zullen wij bij gebrek aan de gewone kleur — met andere kleur papier genoegeen moeten nemen.

Een andere keer zullen wij papier van iets of veel mindere kwaliteit moeten gebruiken, dan weer zullen wij bij een bepaald model op een kleiner formaat moeten overgaan, en ten slotte zullen wij wel eens — ook wanneer wij dat niet gewend zijn — een formulier aan 2 zijden moeten bedrukken of beschrijven.

Wat onze „Omroep” betreft, reeds van het vorige nummer hebben wij van een aantal exemplaren het binnenblad op een mindere kwaliteit papier moeten drukken, en ook van dit extra-nummer is het omslag niet zo als 't in normal omstandigheden had kunnen zijn. Bovendien is de kans niet groot dat wij — althans tijdens de duur van de oorlog — nog eens een uitgebreid exemplaar als dit zullen kunnen uitgeven, en zeker niet op dit papier.

Reeds thans is het uitgeven van huisorganen verboden en mogen personeelsorganen uitsluitend als mededelingenblad verschijnen.

Al met al moge dit reeds thans voor ieder een aansporing zijn om met papier zo zuinig als maar enigszins mogelijk is te zijn. En niet alleen met briefpapier en formulieren, maar ook met pakpapier, teken- en lichtdrukpapier en welke soorten wij hier ook gebruiken.

G. Ubink

DE BODEMZOEKER

Zoals elk bedrijf van enige omvang heeft ook van der Heem haar speciale uitdrukkingen. Gezegden — hoewel op zichzelf duidelijk — die in de oren van ingewijden nog een extra betekenis hebben (b.v. „zien met ziende ogen”), en ook woorden, waarvan alleen een V.D.H.ër de eigenlijke betekenis kent (b.v. „decoverd”, een woord, waarvan niemand weet, hoe het geschreven wordt).

Eén van die speciale woorden uit het V.D.H.-jargon kozen wij als opschrift boven dit artikelje. „De bodemzoeker”, de naam, die oorspronkelijk het omslag van ons Personeelsorgaan zou sieren, vóór de titel „De V.D.H. Omroep” was uitgevonden.

Bodemzoekers zijn bij Van der Heem de „knotsen” onder het personeel, de mensen, die een probleem tot op de bodem uitzoeken.

Bodemzoekers wil bij V.D.H. zeggen alles nagaan, zodat de te nemen maatregelen én in het algemeen belang én op den duur de beste blijken te zijn geweest.

Dit vacantienummer is niet de geschikte plaats voor een uitvoerige verhandeling over dit onderwerp.

In Uw vacantie echter kan er wel een ogenblik zijn, waarop U tijd hebt, even over dit begrip „bodemzoeker” na te denken, en U te realiseren, dat een probleem dikwijls kan worden vergeleken met een woeste zee — eerst wat schuimvlokken, die opzij geschoven moeten worden, dan veel water, waarin gedokken moet worden en ten slotte de vaste zand-bodem, waarop gebouwd kan worden.

Bodemzoekers — medewerkers, die door zeeschuim en woeste golven heen toch de bodem bereiken — „er zit wat in”!

Gerh. H. P. Veldkamp

ODE AAN DEN IJSCOMAN

Ijscoman, 'k ga jou bezingen,
Woorden aan jou toegewijd
Komen uit mijn vulpen dringen,
Nu 'k in 't gras lig neergevlijd.

Ijscoman, jouw belgerinkel
Klinkt mij als muziek in 't oor!
Jij, met je verplaatsbre winkel
Hebt bij mij een streepje vóór!

Och, wat zou vacante wezen,
Zonder jou de ijscoman?
Het is nù toch wel bewezen
Dat men jou niet missen kan.

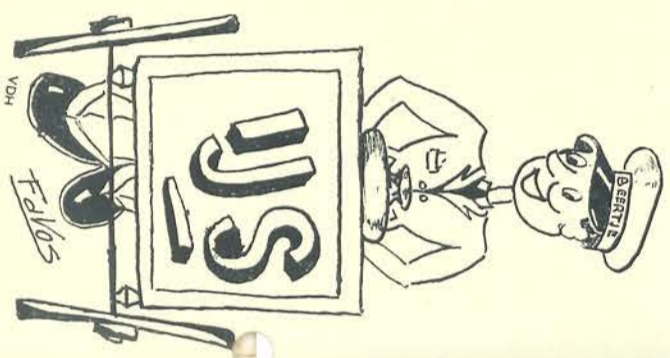
Ieder heeft zijn plaats in 't leven.
Jij de jouwe en voorwaar,
Met je rijdende 'oase"
Ben je nodig, reken maar!

Ijscoman, 'k wil je vereren,
'k Vind je een reuze fijne vent!
'k Ga voor beeldhouwer studeren
'k Maak een geweldig monument!

Uit het allerduurste marnier
Houw ik, als ik het goed kan,
'n Meesterstuk, dat dan de naam draagt
Van: d'Onbekende Ijscoman!

Ijscoman langs 's Heren wegen
Met je wagen, met je tent.
Ijscoman ik blijf je trouw
Tot aan mijn allerlaatste cent!

LAUWE.

HUMOR

1. (Niet op V.D.H.-producten toepasselijk)
— Maar als je deze dingen beneden de kostprijs verkoopt, hoe kan je dan iets verdienen?
— Met de reparaties, Mevrouw.

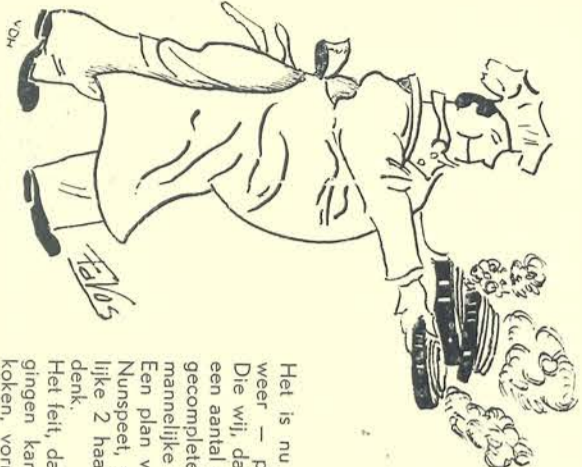
2. — Hoe gaat het in je nieuwe betrekking Jan?
— O best! Ik heb nu vijftien man onder me.
— Werkelijk?
— Ja zeker, ik werk tegenwoordig op de tweede étage!

3. Het gebeurde op één der perrons van het Centraalstation te Utrecht. Een heer kwam aanrennen en zag nog net kans om in de trein te springen, terwijl deze al reed.....
Hijgend en puffend stak hij zijn hoofd nog buiten het raampje en vroeg aan een krantenjongen, die daar stond:
— „Dit is toch goed voor Leiden?“
— „Ja“, schreeuwde de jongen terug, die den heer niet wilde teleurstellen, — „maar U moet in Amersfoort en Amsterdam overstappen!“

GERUCHT...

'k Zou er niet op durven zweren,
maar 'k heb 't horen beweren
door een persoon van gewicht —
een kennis van mijn nicht —
dat een agent op paard
aan een slager heeft verklaard,
dat een vriend van zijn broer
had gehoord van een boer,
dat die zijn knecht
wist wanneer de oorlog zou zijn beslecht.

BLADVULLING

HISTORIE VAN DE PANNEKOEKEN

Het is nu 5 jaar geleden, dat wij — evenals thans weer — plannen beraamden voor een vacantielocht. Die wij, dat waren, om U even voor te mogen stellen, een aantal mannelijke V.D.H'ers (toen nog: H & B-ers), gecompliceerd door enige naaste familieleden in de mannelijke linie.

Een plan werd gesmeed om 2 tenten te betrekken in Nunspeet, een dorp, waaraan, dit tussen de gebruikelijke 2 haakjes, ik nu nog steeds vol heimwee terugdenk.

Het feit, dat 9 loslopende jongens van de zaak zomaar gingen kamperen en zelf zouden proberen eten te koken, vormde vooral bij de vrouwelijke meerderheid van de Montage, toen op de Laakweg gevestigd, een punt van diepgaande discussies.

Het idee echter om in „zakelijk verband“ er op uit te trekken vond weerklank en zo kon het bestaan, dat een paar vrouwelijke collega's besloten, een gedeelte van een landhuisje te betrekken. Wederzijdse invitaties tot een bezoek aan landhuis of kampeement bleven, gezien de korte afstand, 12 kilometers zouden ons scheiden, niet uit.

Het afscheid op de Zaterdagmorgen voor de vakantie bracht echter, dit zal U later blijken, een belangrijk punt voor de historie, waarvan U hierboven de inleiding werd geschilderd.

Want wat gebeurde?

Ook onze chef, de heer de Jong, nodigde ons uit tot een bezoek aan een zomerhuisje, dat hij met familie in Putten zou gaan betrekken. De juiste datum en het uur van bezoek werden nauwkeurig vastgesteld en zo werd afscheid genomen heengeen, gezien de haast waarin een en ander geschiedde, niet zo roerend kon geschieden, als de belangrijkheid van het moment wel met zich mee zou hebben moeten brengen.

Bijzonderheden over de reis en de eerste kampdagen evenals over de bezoeken der collega's wederzijds, worden U, hoe aangenaam ze ook waren, bespaard. Het kampeement was, dit dient nog wel gememoreerd, onder de gegeven omstandigheden, zeer deugdelijk te noemen en mocht ondanks alles de honger ons nog kwellen dan waren er, 't was nog een distributieloos tijdpertjekoecken en repen chocolade te koop.

Zo brak dan ook de dag aan, waarop de schreden zouden worden gericht naar Putten. Reeds vroeg werd vertrokken, omdat voor wij het eigenlijke doel zouden bereiken — nog een excursie door een der mooie plekjes van de Veluwe op het programma stond.

Was het misschien, dat de leeflocht voor die excursie wat krap was aangehouden, — 't liep tegen het einde der week —, of maakte de natuur ons zo hongerig? Een vaststaand feit was, dat wij enigszins rammelend bij onzen jowalen gastheer arriveerden.

De begroeting was allerhartelijkst en bereikte wel haar hoogtepunt toen vanuit de keuken geuren van een of ander gerecht tot ons doordrongen, temeer daar bleek, dat deze geuren toebehoorden aan pannekoecken door mevr. de Jong ter attentie van haar gasten gebakken. De buitengewoon goed gevulde schaal werd met grote voldoening begroet en op de eerste, misschien overbodige, aanmoediging door de gastvrouw werd een aanvang gemaakt met de consumering, een wel wat al te wijsd woord voor de wijze, waarop de bakkunst in korte tijd werd weggewerkt.

Zeer voldaan, misschien wel het meest door de culinaire genoegens trokken wij kampwaarts. Deze geschiedenis zou tot hertoe nog niet zo bijzonder zijn geweest, ware het niet, dat wij bij onze terugkomst op de zaak van onze vrouwelijke collega's moesten vernemen, dat wij ontzettende schrokken waren geweest. Bij het bezoek, dat eerder genoemde vrouwelijke collega's namelijk hadden gebracht aan de familie de Jong, vrijwel onmiddellijk nadat wij uit Putten waren vertrokken, moest mevr. de Jong bekennen, dat de gasten, die zo juist weg waren gegaan, alle pannekoecken hadden verorberd.

En ja toen wij allen eens even opeelden, hoeveel koecken wij per hoofd hadden verorberd, moesten wij erkennen, dat in een weeshuis wellicht nog iets zou zijn overgebleven van het wel zeer ruime rantsoen, dat door mevr. de Jong was bereid!

R. BAARDA.

NIUWELINGEN

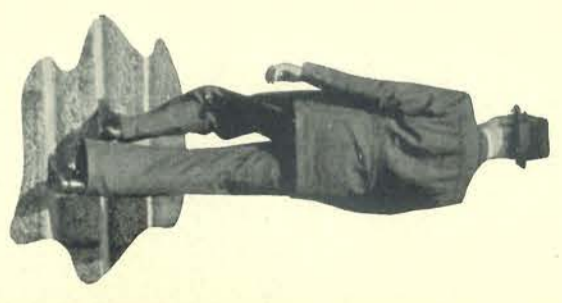
U kent ze wel: die mensen, die veelal Maandagochtend en ook in de loop van de week ons bedrijf voor het eerst binnenstapten. Onwennig en volgraam worden ze naar hun afdeling gebracht, waar hun een plaats wordt toegevoegd en ze onzeker wachten op de dingen, die komen zullen. En hier V.D.H'ers komt het grote moment: Waar beginnen wij mee als wij als afdelingschef of als collega op een nieuweling afstappen? Zeggen wij „Zo“ en mompelen wij enige onverstapbare begroetingswoorden; geven wij ze daarna wat werk en leggen hun taak zo terloops tussen twee telefoontjes of gesprekken met collega's even uit? Vertrekken wij dan met zoiets als: „Nou U vindt het wel, hè“ en zijn wij dan verwonderd als bij terugkomst blijkt, dat de nieuweling nog niets gevonden heeft en met een enigszins benauwd gezicht op z'n veroordeeling zit te wachten?

Zeker, dit is overdreven. Zo erg kennen wij het niet in ons bedrijf. Maar wél komt het voor, dat nieuwelingen met gemengde gevoelens op hun afdeling ontvangen worden en dat men geneigd is zijn geduld te verliezen als het slachtoffer zijn werk niet direct zo goed en foutloos maakt als zijn voorganger, die een geroutineerde kracht was.

Ook heeft zich wel eens het volgende toneeltje afgespeeld: De nieuweling staat enige tijd bij de cantinedeur, bestuteloos rond te kijken. Dan neemt hij een besluit en bemachtigt een kop koffie, waarna hij naar een oase van kameradschap uitkijkt deze woestijn van lawaai en gedrang, alwaar hij onder vredige kout zijn maaltijd kan tittigen. Hal eindelijk een lege plaats. Met élan werpt hij zich in de richting van het begeerde zit en dat die elk ogenblik komen kan, „bij vollen monde“, dat mijnheer zus en zo hier naar aan het lege tafeltje, dat voor bezoekers gereserveerd is en werkt verstolen zijn lunch naar binnen. Daarna gaat hij naar buiten en loopt moederziel alleen door onze landelijke omgeving.....

Dit mag niet voorkomen. Laat de nieuweling op Uw afdeling voelen, dat hij onmiddellijk in ons bedrijf en haar bedrijvigheid is opgenomen, vertel hem uitvoerig zijn werk en vertel iets over onze zaak, neem hem mee naar de cantine en ga met hem aan een tafeltje zitten, stel hem voor aan mensen van andere afdelingen en wandel de eerste dagen in het middaguur met hem op.

Ook al lijkt hij U niet direct sympathiek, neem dan toch de eerste dagen de honneurs waar en als hij dan weg-wijs is zal hij best zijn eigen weg in ons bedrijf vinden en zijn eigen kennissenkring krijgen. Maar laat hem nooit „in zijn eigen sop gaarkoken“.

COLLIN.

EERST VACANTIE EN DAARNA.....

Als de vacantie straks achter de rug is en de maand September voor ons ligt, komt bij meniggeen de gedachte op: wat zullen wij deze winter in onze vrije tijd gaan doen. Velen hebben reeds een plan, anderen hebben nog slechts vage voornemens en blijven nog enkele maanden uitstellen tot ze eindelijk in November, December iets beginnen. Het nadeel van dit uitstellen is vaak, dat cursussen, waaraan zij willen deelnemen, reeds in September begonnen zijn. In zulke gevallen worden de studieplannen uitgesteld tot het volgende jaar en maar al te vaak komt van uitstel — afstel.

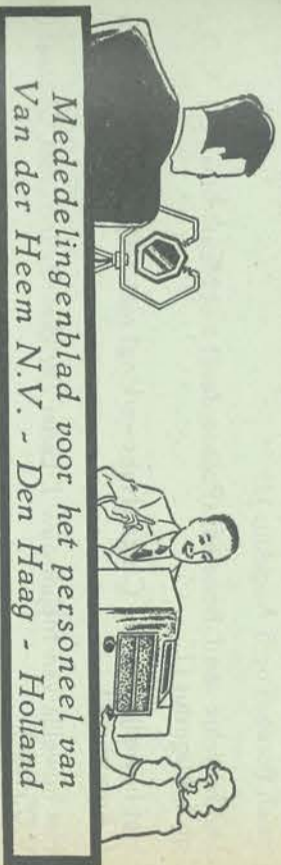
Daarom geeft ik U de goede raad: Heeft U vage plannen? Maak er dan in de tweede helft van de maand Augustus definitieve plannen van. Winst U inlichtingen omtrent avondambachtscholen, avondcursussen, schriftelijke opleidingen, deel dit aan één der Heren van de Inlichtingendiensten mede, zij zullen dan gaarne zorgen, dat de daartoe bevoegde functionarissen in ons bedrijf U de gewenste gegevens verschaffen.

VOOR:

DE DAG NA DE VACANTIE

Vandaag is 't de dag om U te doen gelden,
 Vandaag — voor vijf uur; later niet.
 Wat U uitstelt tot morgen gelukt U maar zelden,
 En blijft „morgen“ in het verschiept.
 Wat U heden niet deed is voor altijd verloren.
 Ter wereld wacht niemand op U.
 Iedere dag worden nieuwe kansen geboren,
 Morgen is anders dan nu.
 Denk desnoods jaren vooruit met Uw plannen
 Doch koppel ze vast aan vandaag.
 Uw vooruitziende blik mag een kwarteeuw omspannen
 Maar pak nu „vandaag“ bij zijn kraag.
 Vandaag is de zekerste dag van Uw leven,
 De toekomst is duister — en vaag.
 Benut 't heden — de toekomst zal geven
 't Resultaat van Uw daad van vandaag!

Medelingenblad voor het personeel van
 Van der Heem N.V. - Den Haag - Holland

No. 19

Vrijdag 15 Augustus 1941

AAN ONZE DIRECTIE.

Vijftien jaar V.D.H.I. — voor de ontwikkeling en groei van een bedrijf, een korte spanne tijds.
 Als een film trekt aan onze ogen voorbij.....
 het schuurtje, dat vroeger in Uw tuin stond en het grootste fabrieksge-
 bouw van den Haag waarin thans het bedrijf zetelt;
 de enkele „C.O.“'s, die toen vervaardigd werden en de lange stroom
 KY 415's, die nu in series van 1000 stuks van de lopende banden komen;
 de evolutie van de eerste solderbouten tot de groote 200 ton's trekkers,
 die thans is opgesteld;
 de groei van het personeel van enkele koppen tot ruim 800 man.

 Vijftien jaar V.D.H.I.
 Niet alleen door arbeid en samenwerking, goede geest en werklust kon ons
 bedrijf zich ontwikkelen tot wat het is, maar de krachtige leiding is wel de
 voornaamste factor geweest. Hiertoe is niet het minst bijgedragen door den
 Heer Piet van der Heem, die helaas veel te vroeg werd weggenomen.
 Vijftien jaar V.D.H.I.
 Een jubileum-verrassing voor het personeel, dat op het punt stond met vacantie
 te gaan. Wij danken U hiervoor hartelijk. Wij hopen nog vele jaren tot verdere
 groei en bloei van Van der Heem N.V. onder Uw Directie te mogen arbeiden.

HET PERSONEEL.